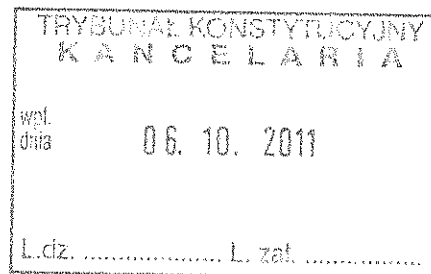

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

PG VIII TK 16/11
(SK 6/11)

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

W związku ze skargą konstytucyjną Spółki z o.o. I z siedzibą w G, wnioskującej o stwierdzenie niezgodności:

- 1) art. 424¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.) w związku z art. 417 § 1 i art. 417¹ § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.; dalej: k.c.) rozumianego w ten sposób, że orzeczenie niezgodne z prawem, powodujące odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa, to takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, w ogóle przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni albo niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej, z art. 77 ust. 1 Konstytucji;
- 2) art. 424¹² w związku z art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje orzekanie przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ przywołanej ustawy o odmowie przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia na posiedzeniu niejawnym, z art. 45 ust. 1 Konstytucji;

3) art. 424⁹ w związku z art. 394¹ § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim uniemożliwia zaskarżenie postanowienia Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, z art. 78 w związku z art. 176 Konstytucji

- na podstawie art. 33 w związku z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) -

przedstawiam następujące stanowisko:

na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) postępowanie podlega umorzeniu, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

UZASADNIENIE

Spółka z o.o. I z siedzibą w G wystąpiła do Trybunału Konstytucyjnego ze skargą konstytucyjną, przytoczoną na wstępie niniejszego stanowiska.

Powyższa skarga konstytucyjna została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

Skarżąca wniosła do Sądu Okręgowego w Świdnicy pozew o zapłatę przeciwko J G. i E W. Na skutek wniesionego powództwa Sąd Okręgowy w dniu marca 2004 r., sygn. , wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Od nakazu zapłaty pozwani wniesli sprzeciw.

Po rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia maja 2005 r., sygn. , oddalił powództwo. Apelację powoda, wniesioną od tego orzeczenia, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił wyrokiem z dnia lutego 2006 r., sygn. . Wyrok Sądu Apelacyjnego powód zakwestionował skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zarzucając naruszenie art. 505 pkt 4 k.c. w związku z art. 493 § 3 k.p.c. przez uwzględnienie w postępowaniu nakazowym zarzutu potrącenia wierzytelności z tytułu obniżenia ceny rzeczy sprzedanej, która nie została udowodniona dokumentami, o których mowa w przepisie art. 485 k.p.c. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia czerwca 2008 r., sygn. , odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywistą bezzasadność.

Zaskarżonym regulacjom Skarżąca zarzuciła naruszenie prawa do wynagrodzenia szkody, wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej (art. 77 ust. 1 Konstytucji), naruszenie prawa do jawnego rozparzenia sprawy przez niezależny sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji) oraz naruszenie prawa do poddania kontroli instancyjnej odmowy przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji).

Skarżąca wskazała, że zarzucona niekonstytucyjność przepisu art. 424¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 417 § 1 i 417¹ § 2 k.c. polega na takim rozumieniu pojęcia niezgodności z prawem, zgodnie z którym w odniesieniu do orzeczeń tzw. bezprawie judykacyjne zaistnieje wyłącznie w sytuacji, jeżeli orzeczenie będzie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostanie wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Skarżąca podniosła, że taka wykładnia pojęcia niezgodności z prawem powoduje znaczące zawężenie ochrony, jaką każdemu przyznaje

Konstytucja, co w konsekwencji stanowi o niekonstytucyjności art. 424⁴ k.p.c. w związku z art. 417 § 1 i art. 417¹ § 2 k.c. Skarżąca podniosła, że przyjmowana przez judykaturę wykładnia reżimu odpowiedzialności Skarbu Państwa nie daje się obronić na gruncie wykładni językowej. Zdaniem Skarżącej, należy przyjąć, że zgodnie z intencją ustawodawcy, niezgodność z prawem, w rozumieniu przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, może polegać na jakimkolwiek, a nie tylko na „oczywistym” naruszeniu prawa.

Skarżąca podniosła, że art. 424¹² w związku z art. 398¹ k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje orzekanie przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c., jest sprzeczny z zasadą jawności wewnętrznej, o której mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji. Skarżąca wskazała, że niejawnosc posiedzenia Sądu Najwyższego, w przedmiocie odmowy przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, narusza konstytucyjne prawo do jawnego rozpatrzenia sprawy przez niezależny sąd i - jak podniosła - niekonstytucyjne są wszelkie uregulowania, które nie tylko uniemożliwiają, ale także nadmiernie utrudniają skuteczną obronę praw na drodze sądowej.

Skarżąca zarzuciła, że art. 424⁹ w związku z art. 394¹ § 1 k.p.c. jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 Konstytucji w zakresie, w jakim na postanowienie Sądu Najwyższego w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje środek zaskarżenia.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2010 r., Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie badania zgodności: art. 417 § 1 i art. 417¹ § 2 k.c. z art. 77 ust. 1 Konstytucji; art. 424¹² w związku z art. 398⁹ § 2 k.p.c. z art. 45 ust. 1 Konstytucji; art. 424⁹ w związku z art. 394¹ § 1 k.p.c. z art. 78 w związku z art. 176 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że zbędne jest orzekanie o naruszeniu praw Skarżącej

polegającym na odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy na posiedzeniu niejawnym, przypominając, iż dokonał już oceny tego zarzutu w wyroku z dnia 2 kwietnia 2008 r., sygn. SK 97/06 (OTK ZU nr 3/A/2008, poz. 49). Za niedopuszczalne Trybunał Konstytucyjny uznał również badanie zarzutu naruszenia prawa do zaskarżania orzeczeń. Skarżąca nie przedstawiła bowiem żadnego orzeczenia opartego na przepisach, które stanowiłyby źródło ograniczenia tego prawa. Również w odniesieniu do art. 417 § 1 i art. 417¹ § 2 k.c. Trybunał Konstytucyjny uznał, że przepisy te nie stanowiły podstawy orzeczenia o prawach Skarżącej.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniosła Skarżąca, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, polegający między innymi na przyjęciu, że art. 417¹ § 2 k.c. nie stanowił podstawy prawnej postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2008 r., gdy tymczasem art. 424¹ § 1 k.p.c. w zakresie pojęcia „niezgodność z prawem” pozostaje - w Jej ocenie - w funkcjonalnym związku z art. 417¹ § 2 k.c.

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2011 r., sygn. Ts 336/08, Trybunał Konstytucyjny uwzględnił zażalenie Skarżącej w zakresie badania zgodności art. 417¹ § 2 k.c. z art. 77 ust. 1 Konstytucji uznając, że normatywna treść określenia „orzeczenie niezgodne z prawem” kształtowana jest łącznie przez art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c.

Postępowanie w niniejszej sprawie podlega umorzeniu na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Warunki formalne, jakim musi odpowiadać skarga konstytucyjna stanowiły przedmiot licznych odniesień Trybunału Konstytucyjnego.

Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, że w świetle art. 79 ust. 1 Konstytucji nie ulega wątpliwości, iż jedynym dopuszczalnym przedmiotem skargi konstytucyjnej może być unormowanie wykazujące złożoną (dwojaką) kwalifikację. Po pierwsze - winno być ono podstawą prawną ostatecznego orzeczenia, z wydaniem którego wiąże skarżący zarzut naruszenia przysługujących mu w świetle postanowień Konstytucji praw lub wolności. Po drugie - to w normatywnej treści uregulowań kwestionowanych w skardze konstytucyjnej tkwić winna bezpośrednia przyczyna niedozwolonej ingerencji organów stosujących prawo w sferę konstytucyjnie chronionych praw podmiotowych skarżącego (*vide* - postanowienia TK z dnia: 22 października 2007 r., sygn. Ts 291/06, OTK ZU, seria B, nr 5/2007, poz. 241, s. 700-701 oraz 18 lipca 2007 r., sygn. Ts 153/06, OTK ZU, seria B, nr 6/2007, poz. 273, s. 802-803).

W licznych orzeczeniach, odnoszących się do skargi konstytucyjnej, Trybunał Konstytucyjny przypominał też o konieczności wykazania związku pomiędzy przedmiotem skargi a ostatecznym rozstrzygnięciem o wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącego.

W postanowieniu z dnia 23 listopada 2009 r., sygn. Ts 91/09, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że *„przedmiotem kontroli w trybie skargi konstytucyjnej może być tylko taki przepis ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego orzeczono ostatecznie o przysługujących skarżącemu konstytucyjnych wolnościach i prawach. Doprecyzowując tę przesłankę, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że może to być tylko przepis, który zdeterminował w taki sposób treść opartego na jego podstawie rozstrzygnięcia, iż doprowadziło ono do naruszenia wskazanych w skardze praw lub wolności. Uznanie zaskarżonego przepisu za niekonstytucyjny - wskutek rozpatrzenia skargi przez Trybunał Konstytucyjny - prowadzi ma bowiem do jego wyeliminowania z systemu prawa, a poprzez ponowne rozpoznanie przez odpowiednie organy sprawy, w związku z którą wniesiono skargę, do usunięcia*

istniejącego naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności” (LEX nr 737227; *vide* też – postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 września 2010 r., sygn. Ts 154/09, OTK ZU seria B nr 5/2010, poz. 365; postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r., sygn. Ts 150/08, OTK ZU seria B nr 6/2010, poz. 417 oraz postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 2010 r., sygn. Ts 281/09, OTK ZU seria B nr 6/ 2010, poz. 461).

W postanowieniu z dnia 27 września 2010 r., sygn. Ts 85/08, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że *„[w] świetle przesłanek skargi konstytucyjnej, zakreślonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji, nie budzi wątpliwości, że kontroli sprawowanej przez Trybunał w trybie skargi konstytucyjnej może podlegać tylko ta norma, której zastosowanie spowodowało skutek oceniany przez skarżącego w kategoriach naruszenia jego praw lub wolności (art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK)”* [LEX nr 737131; *vide* też – postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 listopada 2010 r., sygn. Ts 64/08, OTK ZU seria B nr 6/2010, poz. 413].

Biorąc powyższe orzeczenia pod uwagę i wracając na grunt skargi konstytucyjnej Spółki z o.o. I z siedzibą w G, należy stwierdzić, że jej przedmiotem jest jedynie fragment normy dekodowanej z art. 424¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c., i to fragment, którego żaden z tych obu przepisów wprost nie zawiera. Rację ma bowiem Skarżąca twierdząc, że treść pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” nie wynika z literalnego brzmienia zaskarżonych przepisów, lecz zostało ukształtowane przez jednolite i utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, orzeczenie niezgodne z prawem, o którym mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c., to takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, w ogóle przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni albo

niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (*vide* - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., sygn. IV CNP 53/09, LEX nr 677777; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., sygn. III CNP 27/09, LEX nr 653756; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 r., sygn. II CNP 86/09, LEX nr 784911; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2010 r., sygn. IV CNP 95/09, LEX nr 603893; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., sygn. IV CNP 114/09, LEX nr 603894).

Tak więc określona w art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c. „niezgodność z prawem”, powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa, musi być **oczywista, rażąca i przebierać postać kwalifikowaną**.

Uzupełniająco należy dodać, że treść kwestionowanej przez Skarżącą normy ukształtowanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jest akceptowana w doktrynie (*vide* - T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, K. Witz, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze*, Tom 2, Wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2009, s. 442 i n. oraz J. Gudowski, *Węzłowe problemy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia*, *Przeгляд Sądowy* z 2006 r., nr 6, s. 3-14).

Trzeba też dodać, że w przypadku zaskarżenia skargą konstytucyjną normy nie zawartej wprost przepisie, lecz ukształtowanej w wyniku jednolitego orzecznictwa sądowego oraz poglądów doktryny zachowana jest kognicja Trybunału Konstytucyjnego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, na treść konkretnej normy prawnej składa się bowiem nie tylko literalne brzmienie zaskarżonego przepisu, ale i jego systemowe uwarunkowanie, przyjęte poglądy doktryny oraz ukształtowana w tej materii linia orzecznicza (*vide* - postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 27 kwietnia 2004 r., sygn. P 16/03, OTK ZU, seria A, nr 4/2004, poz. 36, s. 485 oraz 18 maja 2007 r.,

sygn. P 13/06, OTK ZU, seria A, nr 6/2007, poz. 57, s. 852). Trybunał Konstytucyjny wyraził również pogląd, że przepis posiada taką treść, jaka została mu nadana w procesie stosowania prawa, zwłaszcza jeżeli takie rozumienie przepisu znalazło jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego bądź Naczelnego Sądu Administracyjnego (*vide* - wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 października 2000 r., sygn. K 33/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 188, s. 1002).

W wyroku z dnia 24 czerwca 2008 r., sygn. SK 16/06 (powołanym także przez Skarżącą), Trybunał Konstytucyjny, rozważając problematykę stosowania prawa i dopuszczalnego przedmiotu kontroli na tle skargi konstytucyjnej, stwierdził, że *„[b]adanie skargi konstytucyjnej ma charakter kontroli konkretnej, nie zaś abstrakcyjnej, a Trybunał Konstytucyjny patrzy na sprawę - przez pryzmat Konstytucji - oczami obywatela, którego konstytucyjne prawa i wolności zostały naruszone. Owo naruszenie konstytucyjnych praw (wolności), zmaterializowane w postaci ostatecznego orzeczenia, może wynikać ze <złego> prawa (np. ustanawiającego konstytucyjnie nieuzasadnione przesłanki ograniczenia wolności), albo ze złego stosowania prawa, które samo w sobie jest <dobrze>. W wypadku, gdy prawo jest per se <złe> - Trybunał Konstytucyjny może orzekać bez ograniczeń. Jeśli prawo jest <dobrze>, ale źle zastosowane w jednostkowym przypadku (np. z powodu błędu sędziego) - Trybunał wyrokować nie może, bo jest sądem prawa nie zaś faktów. Istnieje jednak sytuacja trzecia, gdy prawo jest sformułowane w taki sposób, że choć nie jest jednoznacznie niekonstytucyjne i mogłoby być właściwie (czyli bez uszczerbku dla praw i wolności) stosowane, to jednak powszechnie stosowane jest niewłaściwie. Wówczas przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego jest norma prawna dekodowana zgodnie z ustaloną praktyką”* i podkreślił, że *„z punktu widzenia obywatela, którego prawa (wolności) zostały naruszone, najzupełniej obojętne jest, czy przepis jest sam w sobie niekonstytucyjny, czy też jest on konstytucyjny, a <tylko> powszechnie stosowany w sposób godzący*

w wolności i prawa, choć - czysto teoretycznie - mógłby być stosowany należycie" (OTK ZU seria A nr 5/2008, poz. 85, s. 867-868).

Przepis art. 424¹ § 1 k.p.c. brzmi: „Można żądać stwierdzenia **niezgodności z prawem** (podkr. wł.) prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.”.

Przepis art. 417¹ § 2 k.c. brzmi: „Jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich **niezgodności z prawem** (podkr. wł.), chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.”.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz poglądami doktryny, wyrażona w art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c. **niezgodność z prawem**, o czym wcześniej była mowa, musi być oczywista, rażąca i przebierać postać kwalifikowaną.

Biorąc pod uwagę wymogi formalne skargi konstytucyjnej, na wstępie należy rozstrzygnąć, czy zaskarżona przez Spółkę z o.o. I z siedzibą w G norma stanowiła podstawę wydania postanowienia Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2008 r. (ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie), a jeżeli tak, to czy norma ta zdeterminowała w taki sposób oparte na jej podstawie rozstrzygnięcie, iż doprowadziło ono do naruszenia wskazanego w skardze prawa podmiotowego Skarżącej, wyrażonego w art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia czerwca 2008 r. **odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.**

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy stwierdził, że zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest oczywiście bezzasadna, zaś oczywista bezzasadność skargi występuje wówczas, gdy z jej treści *prima facie* wynika, że nie ma podstawy do stwierdzenia, **iż zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem**. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał, że niezgodność z prawem, powodująca odpowiedzialność Skarbu Państwa przewidzianą w art. 424¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 417 i art. 417¹ § 1 i 2 k.c., musi polegać na oczywistej i rażącej obrazie prawa (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2008 r., s. 2-3).

Powyższe stwierdzenie oznacza, że Sąd Najwyższy ocenił prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu jako nie wykazujący nie tyle „kwalifikowanej”, co - przede wszystkim - jakiegokolwiek („zwykłej”, rozumianej jako naruszenie każdej normy właściwego zachowania się) niegodności z prawem.

Wszak Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, co oznacza, że merytorycznie (w kontekście przesłanek zawartych w art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c.) jej nie rozpoznał.

Wprawdzie przepisy art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c. stanowiły podstawę (ogólną) ostatecznego orzeczenia Sądu Najwyższego w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, to jednak wywiedziona z obu tych przepisów norma, wskazująca, że niezgodność ta musi być oczywista, rażąca i przybrać postać kwalifikowaną, nie była w ogóle przez Sąd Najwyższy konfrontowana w tej sprawie, przez co nie mogła wywołać skutku ocenianego przez Skarżącą w kategoriach naruszenia jej konstytucyjnego prawa podmiotowego.

Inaczej mówiąc, wskazana w skardze konstytucyjnej norma - dekodowana zgodnie z utrwaloną praktyką - nie mogła być źródłem ewentualnego naruszenia konstytucyjnego prawa Skarżącej.

O związku pomiędzy treścią tej normy a ewentualnym naruszeniem konstytucyjnego prawa Skarżącej, wyrażonego w art. 77 ust. 1 Konstytucji, można byłoby mówić wówczas, gdyby Sąd Najwyższy w wydanym postanowieniu stwierdził naruszenie prawa przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, uznając zarazem, że naruszenie to nie jest jednak ani oczywiste, ani rażące i nie przybiera postaci kwalifikowanej.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej okoliczności, należy stwierdzić, że rozpoznanie przez Trybunał Konstytucyjny skargi konstytucyjnej Spółki z o.o. I z siedzibą w G prowadziło do abstrakcyjnej kontroli zaskarżonej normy.

Tego rodzaju kontrola zgodności z Konstytucją przepisu prawa zainicjowana skargą konstytucyjną jest jednak, o czym wcześniej była mowa, niedopuszczalna.

Z tych względów, wnoszę jak na wstępie.

z upoważnienia
Prokuratora Generalnego
Robert Hernànd
Zastępca Prokuratora Generalnego